

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж2 227/21
20.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Милице Аксентијевић и Александре Ђорђевић, чланова већа, у парници тужилаца мал. АА чији је законски заступник мајка ББ и ВВ, обоје из ..., улица ... број ..., чији је пуномоћник Зоран Лончар, адвокат из Београда, улица Јурија Гагарина број 69/59, против туженог ГГ из ..., улица ..., чији је пуномоћник Јована Тодоровић, адвокат из Београда, улица Јурија Гагарина број 74, ради утврђивања права становања, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П2.бр. 1108/20 од 20.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2.бр. 1108/20 од 20.01.2021. године у ставу првом изреке.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке утврђено је право становања тужиоцима мал. АА и његовом законском заступнику мајци ББ на непокретности – ... стану на ... спрату стамбене зграде број ..., у ул. .... у ..., број стана ... (на вратима стана број ...) на к.п.бр. ..., Лн. ... КО ..., који је у власништву туженог ГГ, све до пунолетства мал. АА, што је тужени дужан да трпи. Ставом другим изреке одбијен је предлог тужилаца да се привременом мером туженом забрани да отуђи или оптерети непокретност – ... у који се улази право са степеништа, на .... спрату стамбене зграде број ... у ул. ..., у ....., број стана ... (на вратима стана број ...), на к.п.бр. ..., Лн.бр. ... КО .... Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против става првог изреке наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, из свих законских разлога предвиђених одредбом члана 373. став 1.. ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде у оквиру законских овлашћења из одредбе члана 386. ЗПП (“Службени гласник РС”, бр.72/2011, 49/2013-одлука Уставног суда, 74/2013-одлука Уставног суда, 55/2014, 87/2018 и 18/2020), у вези са чланом 202. Породичног закона – ПЗ, Апелациони суд у Београду је оценио да жалба туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, док се на друге битне повреде поступка жалбом туженог посебно не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља ББ и заједничко дете парничних странака мал. ГГ живе у стану број ... (на вратима стана број ...) који се налази на ... спрату стамбене зграде број ... у ул. ... у ....., по структури ..., који је у власништву туженог, оца мал. ВВ рођеног ... године. Правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П2.бр. 718/14 од 22.10.2014. године мал. ВВ поверен је мајци на самостално вршење родитељског права. Тужиља као родитељ који врши родитељско право над мал.дететом, као и мал.дете, немају право својине на уселивом стану док тужени, поред стана у коме живе тужиоци, поседује и стан број .. у ул. ... у ..., док на стану у коме живи у ул. .... број ..., има право становања. Пред Првим општинским судом у Београду у току је поступак по тужби овде туженог против овде тужиље ББ ради измене одлуке о вршењу родитељског права над мал ВВ. Тужиља ББ осуђивана је пресудом Првог основног суда у Београду К.бр. 5955/13 због кривичног дела из члана 228 став 3 КЗ на казну затвора са издржавањем код куће у трајању од 3 (три) месеца, као и пресудом Првог основног суда у Београду К.бр. 2010/13 због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216 став 4 КЗ на казну затвора у трајању од 2 (две) године, коју је тужиља издржала. Стан у коме живе тужиоци, као и стан поред са ознаком броја 9 у истој згради, тужени је купио у поступку извршења који је покренула банка код које се тужиља задужила кредитом у швајцарским францима, и на тај начин омогућио тужиоцима да наставе да живе у том стану. Тужени је огласио продају мањег стана број 9 ради враћања дуга насталог поводом куповине предметних станова, а том приликом дошло је до конфликта између тужиље и туженог након чега је тужени у афекту запретио да ће продати и стан у коме тужиоци живе, иако није имао намеру да то заиста и учини.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је руководићи се најбољим интересом малолетног детета у смислу члана 266. Породичног закона – ПЗ закључио да малолетно дете и тужиља имају право становања на предметном стану као личне службености, које право ће трајати до пунолетства мал. ВВ сагласно одредби члана 194. став 2. ПЗ, имајући притом у виду да тужиоци немају право својине на уселивом стану, као и постојање стамбеног простора на коме је могуће конституисање права становања (на стану број ....у ул. ... број 90 у ...) који је у функцији њиховог становања и у њиховој државини. Притом, првостепени суд је закључио да заснивање права становања не представља очигледну неправду за туженог као другог родитеља, с обзиром на то да тужени има још један стан у власништву у улици .... број ... који актуелно продаје, као и да живи у стану у улици ... број ... на коме има право доживотног плодуживања. Исто тако, имао је у виду и да је тужени предметну непокретност купио од банке управо да би мал.детету и његовој законској заступници обезбедио стамбени простор.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано, правилном оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП. Наводима у жалби туженог у којима се не указује на нове чињенице и нове доказе у смислу члана 372. ЗПП, чињенично утврђење првостепеног суда није доведено у сумњу.

Конвенцијом о правима детета (“Службени лист СФРЈ – Међународни уговори број 15/90, 4/96 и 2/97), поред осталог, утврђено је: да у свим активностима који се тичу деце, без обзира на то да ли их спроводе јавне или приватне институције за социјалну заштиту, судови, административни органи или законодавна тела, најбољи интереси

детета биће од примарног значаја, а државе чланице се обавезују да детету обезбеде такву заштиту и бригу која је неопходна за његову добробит, узимајући у обзир права и обавезе његових родитеља, законских старатеља или других појединаца који су правно одговорни за дете и предузимају у том циљу све потребне законодавне и административне мере (члан 3.. став 1. и 2); да државе чланице предузимају све одговарајуће законодавне, административне и остале мере за остваривање права признатих у овој Конвенцији (члан 4.); да државе чланице признају право сваког детета на животни стандард примерен физичком, менталном, духовном, моралном и друштвеном развоју детета, а да родитељи или друга лица одговорна за дете имају првенствену одговорност да, у оквиру својих способности и финансијских могућности, обезбеде животне услове потребне за развој детета (члан 27. став 1. и 2).

Одредбе члана 6. став 1. и 3. ПЗ прописују да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима које се тичу детета, а да држава има обавезу да поштује, штити и унапређује права детета.

Одредбом члана 194. ПЗ прописано је да дете и родитељ који врши родитељско право имају право становања на стану чији је власник други родитељ детета, ако дете и родитељ који врши родитељско право немају право својине на усељивом стану (став 1..), да право становања траје до пунолетства (став 2.) као и да немају право становања дете и родитељ ако би прихватање њиховог захтева за право становања представљало очигледну неправду за другог родитеља (став 3.).

Право становања (хабитацио) установљено чланом 194. ПЗ, представља законодавну меру за остваривање права детета на дом, како би се обезбедили животни услови потребни за развој детета зајамчени чланом 27. став 2. Конвенције о правима детета. Одговорност за обезбеђивање таквих услова којима ће детету бити пружан животни стандард примерен физичком, менталном, духовном, моралном и друштвеном развоју детета, првенствено сnose родитељи детета.

Дакле, за остварење права становања потребно је да буду испуњени услови и то да је то у најбољем интересу детета и да постоји стамбени простор на коме је могуће конституисање права становања. У овом породичном спору првостепени суд је правилно утврдио да је заснивање права становања на стану туженог у корист малолетног детета у његовом најбољем интересу. Тужени је власник стана на коме дете и родитељ који врши родитељско право, овде тужила, могу стећи право становања, а то право становања траје одређено време, до пунолетства детета.

По оцени Апелационог суда у Београду, конституисање права становања мал.тужиоца на спорном стану не представља очигледну неправду за туженог због свих разлога које је навео првостепени суд у побијаној пресуди, а које прихвата и овај суд као другостепени. При томе, треба имати у виду да је право становања мал.тужиоца, самим тим и тужиле, установљено до његовог пунолетства које наступа за три године, будући да је мал.тужилац рођен 2006. године. С тим у вези, нису основани наводи у жалби туженог да се установљавањем права становања тужиоцима на предметном стану наноси очигледна неправда туженом јер првостепени суд није поуздано утврдио да тужени има право становања на стану који се налази у ул. ... у ..., будући да је наведена чињеница правилно утврђена из исказа тужиле саслушане у својству парничне странке, а те наводе тужени није оспорио током првостепеног поступка, нити када је дао исказ на истом рочишту. Сагласно одредби члана 230. став 1. ЗПП чињенице које је странка признала пред судом у току парнице, односно чињенице које није оспорила се не доказују, па стога тужиоци нису били у обавези да доказују нити да првостепени суд без обзира на истражно начело из члана 205. ПЗ, изводи доказе ради

утврђивања те неоспорене чињенице, јер се тиме не угрожава интерес мал.детета.

Околности на које тужени указује у жалби да је тужиља осуђивана, да је између парничних странака у току поступак за измену одлуке о поверавању малолетног детета првостепени суд је правилно оценио ваљаним разлозима приликом доношења побијане пресуде, па их стога другостепени суд неће поново интерпретирати.

Како је суштина одредбе члана 194. ПЗ да обезбеди остварење права на дом као једног од најважнијих права из корпуса права установљених ради добробити и заштите детета које са мајком актуелно живи у предметном стану, а који је тужени и купио од банке управо да би мал.детету и његовој мајци обезбедио стамбени простор, што је тужени и тврдио током поступка, Апелациони суд у Београду је, имајући у виду и остале наводе у жалби које сагласно одредби члана 396. став 1.. ЗПП посебно не образлаже, потврдио побијану пресуду применом члана 390. ЗПП и одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић